

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej: **P.**, zastúpenej advokátskou kanceláriou F., proti povinnej: **P.**, o vymoženie **239 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 3Er/1824/2008, o dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13CoE/255/2012-55 z 15. januára 2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a**.

Povinnej **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Súdny exekútor požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len Exekučný poriadok) na základe notárskej zápisnice z 13. augusta 2004, sp. zn. N 2206/2004, NZ 64873/2004 spísanej notárom J. (ďalej len „notárska zápisnica“). Okresný súd Revúca uvedenej žiadosti vyhovel a súdneho exekútora poveril vykonaním exekúcie.

Okresný súd Revúca uznesením č. k. 3Er/1824/2008-22 zo 6. augusta 2012 exekúciu zastavil a oprávnenej uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 73,42 eur. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že preskúmal notársku zápisnicu, na podklade ktorej bola vedená predmetná exekúcia ako aj predmetnú zmluvu o úvere a zistil, že v danej veci nebol riadne splnený jeden zo základných predpokladov materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice, ktorým je súhlas povinného s obsahom notárskej zápisnice a s jej vykonateľnosťou. V predmetnej exekúcii spísal za povinnú notársku zápisnicu M. ako jej zástupca, pričom splnomocnenie vyvodzoval z ustanovenia zmluvy o úvere. Nie je však zrejmé, či povinná svojím právnym úkonom mienila aj splnomocniť advokáta. V úverovej zmluve bolo plnomocenstvo spísané bez ďalšej prezentácie zmluvného vzťahu uzavretého medzi advokátom a klientom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval súd prvého stupňa prejav vôle povinnej za neurčitý a právny úkon v tejto časti za neplatný. Ďalším nedostatkom predmetného právneho úkonu je aj to, že bola obmedzená slobodná voľba advokáta. Nakoľko v predmetnej veci nebol preukázaný prejav vôle povinnej uzavrieť s M. dohodu o plnomocenstve, nie je možné preukázať oprávnenie M. spísať za povinnú notársku zápisnicu, ktorá by mohla byť riadne vykonateľným exekučným titulom, a teda ani vyjadriť za povinnú súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Na odvolanie oprávnenej Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č. k. 13CoE/255/2012-70 z 15. januára 2013 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa, že plnomocenstvo udelené M. povinnou priamo v zmluve o úvere nie je platným jednostranným právnym úkonom, pretože dlžník nemohol do navrhovaného obsahu zmluvy vzhľadom na jej predtlačенú formu zasiahnuť. Povinná teda platne nesplnomocnila M. na svoje zastupovanie. K návrhu oprávneného na prerušenie konania odvolací súd uviedol, že exekučné konanie je možné prerušiť iba ak tak výslovne ustanovuje právny predpis (napr. zákon o konkurze a vyrovnaní). Dôvodom je tá skutočnosť, že účel, ktorý sa v základnom konaní sleduje prerušením konania je možné v exekučnom konaní dosiahnuť odkladom exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Oprávnenou predložené prejudiciálne otázky odvolací súd nepovažoval za kvalifikované a právne relevantné vo vzťahu k prebiehajúcemu konaniu.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 14. februára 2013.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala oprávnená (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, v ktorom uviedla, že súdy jej odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že v súdnom konaní nerešpektovali procesný návrh oprávnenej na prerušenie odvolacieho konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., v tejto súvislosti namietala tiež nesprávne obsadenie súdu (§ 237 písm. g/ O. s. p.) s poukazom na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 206/08, v ktorom bolo uvedené, že, ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania nesprávne obsadený. Zároveň namietala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), keď súd opomenul aplikovať ustanovenie § 167 ods. 1 veta druhá O. s. p. Dovolatelka žiadala, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Povinná a ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávnenej nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici podala včas oprávnená zastúpená v dovolacom konaní v súlade s § 241 ods. 1 vetou druhou O. s. p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Dovolatelkou napadnuté uznesenie však nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je prípustné.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O. s. p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto

z týchto ustanovení nevyplýva. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Naplnenie tejto vady oprávnená vyvodzuje z toho, že odvolací súd nerešpektoval jeho návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., nerozhodol o ňom a v odôvodnení svojho rozhodnutia ani neuviedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnená v odvolaní navrhla odvolaciemu súdu, aby odvolaním napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alebo alternatívne, aby konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. prerušil a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky v tam špecifikovanom znení.

V podanom dovolaní oprávnená namietala, že týmto návrhom na prerušenie konania sa odvolací súd vôbec nezaoberal a vôbec sa o tomto návrhu oprávnenej ani nezmienil. Uvedené tvrdenie oprávnenej však nie je pravdivé. Odvolací súd sa jej návrhom na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. zaoberal. V odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol prečo tento návrh nepovažoval za dôvodný (č. l. 59 a 60 spisu) a zamietol ho a pokračoval ďalej v konaní. Keďže sa odvolací súd podaným návrhom zaoberal oprávnenej neodňal možnosť konať pred súdom. Skutočnosť, že o návrhu nerozhodol samostatným výrokom by mohla zakladať vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (t. j. konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Táto vada je síce relevantným dovolacím dôvodom, avšak na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd však môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné; o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde.

Za nedôvodnú považoval dovolací súd aj námietku dovolateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia ako aj ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia dalo tak odpoveď na relevantné otázky uvedené v odvolaní. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

Dovolací súd sa ďalej zaoberal námietkou oprávnenej, že výkladom práva spoločenstva sa nezaoberal komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutý na rozhodnutie vo veci samej, čím došlo k vade v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p. Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O. s. p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a rozhodnúť o nej. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca. Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o súdoch). Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona o súdoch) určený tú – ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď tiež § 3 ods. 3 zákona o súdoch). Vzhľadom na uvedené závery nemožno dospieť k záveru, že konanie je postihnuté touto vadou, keďže konanie sa uskutočnilo na vecne a miestne príslušnom Okresnom súde Revúca a následne na funkčne príslušnom Krajskom súde v Banskej Bystrici pred senátom určeným podľa rozvrhu práce tohto krajského súdu.

Pokiaľ dovolateľka vytýka odvolaciemu súdu, že v posudzovanej veci boli splnené predpoklady pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa obsahu namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O. s. p.), ktoré však samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Uvedené platí aj v prípade námietky oprávnenej o tom, že súd opomenul aplikovať ustanovenie § 167 ods. 1 O. s. p.

Vzhľadom k tomu, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou a nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p., pričom prípustnosť podaného dovolania nevyplýva ani z § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní procesne úspešnej povinnej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech v konaní nemala (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p.). Keďže jej však trovy v dovolacom konaní nevznikli, dovolací súd jej náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3: 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. apríla 2014

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová